

Hội ngộ bên chén trà tri âm

ISSN: 2734-9195

08:44 03/02/2026

Chén trà tri âm hôm ấy hóa thành một giao ước không lời giữa những người con Phật, âm thầm tiếp tục gieo vào đời những hạt giống tỉnh thức, để từ đó nở ra những mùa hoa an lành cho nhân thế.

Đất trời **Sài Gòn** những ngày đầu năm 2026 dường như cũng biết chiều lòng người. Cái giá rét đã lùi xa, nhường chỗ cho lớp áo mỏng manh của tiết xuân thì, thanh khiết và nhẹ bẫng. Chiều buông rất khẽ, vệt nắng chỉ vừa đủ nhuộm vàng những gốc tùng già và gió cũng chỉ vừa đủ để lay động tiếng chuông gió, tạo nên một bản hòa âm du dương thật khẽ trong tĩnh lặng.

Kể từ khi đại dịch Covid-19, có lẽ đây là kỳ hội ngộ trở lại sau khoảng thời gian Sư Minh Niệm về Khánh An để thăm Thầy Viện chủ trong dịp kỷ niệm 120 năm thành lập tu viện. Trước đó, các khóa tu Sống Tỉnh Thức hay doanh nhân ở tu viện, người ta biết đến Sư Minh Niệm rất nhiều qua các bài pháp thoại được giảng dạy nổi tiếng trên nền tảng cộng đồng Facebook hay Youtube của tu viện. Nhiều lần, chúng con gặp nhiều cuộc gọi được điện về văn phòng hay các thư nhắn gửi trên email tu viện: “Cho con hỏi phải Sư Minh Niệm ở tu viện không? Khi nào Sư có thời giảng ở đây ạ?...”. Dường như, cái tên “Minh Niệm” đã in sâu trong tâm thức của những người con tha phương khi nói về Khánh An.

Kỳ này, trong buổi chiều xuân, **Sư Minh Niệm** đến, mang theo đóa hoa của sự giản đơn và nụ cười hiền hậu để chúc phúc hành trình 120 năm của Tu viện. Hơn một thế kỷ, Khánh An đã đứng đó như một chứng nhân lặng thầm mà bi mẫn, từ một am nhỏ vắng vẻ giữa đồng hoang đến một chốn già lam uy nghiêm, là bến đỗ cho bao tâm hồn mỗi mệ.

Trong không gian tĩnh mịch nơi Trà thất An Trú, cuộc hội ngộ giữa hai "người thợ dệt bình yên" đã diễn ra nhẹ nhàng như một hơi thở ra nhưng lại chứa đựng cái sâu thẳm của đại dương.

Ngồi trong trà thất, bên chén trà sáo tam phân thơm nồng hòa quyện với mùi trầm hương thoang thoảng, chúng con được lắng nghe câu chuyện giữa hai bậc thầy bắt đầu từ những điều không lời nhưng mở ra những chân trời thiền học. Ở đó, các khái niệm không phải là những triết lý khô khan nằm im bất trên giấy tờ mà trở thành những thực thể sống động, len lỏi vào từng hơi thở cuộc sống của nhân sinh.

Thầy khẽ nhấp trà, nhắc về cái gốc của sự "trực chỉ nhân tâm". Đó là cái nhìn thấu thị bản chất vạn vật, là sự tỉnh thức ngay tức khắc mà không cần qua bất kỳ một trung gian nào. Với Thầy, đỉnh cao của người tu vẫn nằm nơi chiếc bồ đoàn, nơi hành giả đối diện trực tiếp với chính mình. Tiếp câu chuyện, Sư Minh Niệm lại chia sẻ về hành trình của Vipassana là sự quan sát tỉ mỉ, nhìn thấu những chuyển biến vi tế nhất của thân và tâm. Đó là cuộc giải phẫu nội tâm, bóc tách từng lớp vỏ của bản ngã để chạm tới cái lõi của sự thật.

Cả hai cùng mỉm cười khi nhắc về di sản của **Sư Ông Làng Mai**. Họ đồng điệu trong ý niệm rằng, chất thiền không phải là việc ngồi bất động như pho tượng mà nó thực sự phải có mặt trong bước chân đi chợ, trong lúc rửa bát, trong từng nhịp thở chánh niệm giữa cơn lốc của đời sống số hóa.

Nếu Tứ Niệm Xứ là gốc rễ, là lõi cây bền chắc, thì những phương pháp ứng dụng linh hoạt như thiền ca hay liệu pháp chữa lành chính là cành nhánh, lá hoa. Thiếu đi một trong hai, cái cây giải thoát khó mà xanh tốt giữa phong ba thời đại.

Song đó, Sư kể nhiều câu chuyện rất người, rất thật những câu chuyện tháo gỡ những nút thắt tâm lý tưởng chừng không lối ra. Bằng cách dung hòa khoa học thực chứng của tâm lý học hiện đại với tinh thần từ bi và tuệ giác của Phật giáo, Sư dần hình thành một con đường riêng, mềm mại mà sâu sắc. Trên con đường trị liệu ấy, hiện lên muôn vàn thân phận: những gia đình đổ vỡ, những bậc cha

mẹ lạc lối trong cách yêu thương con cái, những đứa trẻ mang tổn thương học đường, những người trẻ khủng hoảng bản sắc, mất phương hướng giữa áp lực xã hội. Mỗi câu chuyện là một mảnh đời, được lắng nghe bằng cả tri thức và lòng trắc ẩn, để từ đó, từng chút một, Sư hướng dẫn mỗi người học cách quay về làm lành với chính mình.

Quá trình hành đạo của hai vị thầy như hai bản nhạc khác nhau nhưng cùng chung một cung nhịp của “phụng sự nhân sinh”. Sư Minh Niệm, qua những hành trình "Hiếu về trái tim", “Làm như chơi”, “Rung cảm đầu đời” hay “Dìu con đi qua giông bão”, đã chọn cách dẫn thân vào những ngõ ngách u tối của tâm hồn con người. Sư đưa thiền vào trị liệu, biến những thuật ngữ Phật học thành ngôn từ của sự cảm thông, giúp người trẻ tìm lại chính mình giữa cơn bão số hóa đầy rẫy những tổn thương.

Trong khi đó, Thầy lại kiên trì kiến tạo một không gian "Phật giáo ứng dụng", đưa Khánh An thành một "nhà ga tâm hồn", nơi bất cứ ai dù có phải là phật tử hay không thì đều có thể ghé lại để chuyển hóa thân tâm, kiến tạo bình an nội tâm. Để rồi, tựu chung, chúng con thấy rằng, tinh thần nhập thế của đạo Phật phải là lối sống có hiểu biết, có thương yêu và có trách nhiệm với cộng đồng.

Ánh nắng chiều chéch qua ô cửa gỗ, rọi lên những chén trà đã cạn nhưng dư vị vẫn còn nồng nàn. Trong cái nhìn của hai vị thiền sư, một đạo Phật nhập thế phải đi vào bệnh viện, trường học, văn phòng và hiện diện ngay trong từng mâm cơm gia đình. Không cần phải phân biệt là Nam truyền hay Bắc phái, là thiền viện biệt lập hay tự viện dân thân. Tất cả, chỉ cần là Pháp của Phật, đều

được đón chào trong tinh thần cởi mở và dung hòa.

Cuộc gặp gỡ khép lại bằng những nụ cười hàm tiếu. Sư Minh Niệm rời trà thất, bước chân nhẹ tênh trên những phiến đá rêu phong, dạo qua những gốc cổ thụ tán lá che phủ cả một vùng ký ức. Chúng con cùng Thầy đứng tiễn Sư, bóng áo nâu hòa vào sắc chiều chạng vạng.

Chén trà tri âm hôm ấy hóa thành một giao ước không lời giữa những người con Phật, âm thầm tiếp tục gieo vào đời những hạt giống tỉnh thức, để từ đó nở ra những mùa hoa an lành cho nhân thế.

Tác giả: **Tuệ Tâm**

Nguồn: <https://www.facebook.com/share/p/1AUNutVFqv/?mibextid=wwXlfr>